

U Varaždinu, 30.09.2019. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Trg sv. Marka 4
10 000 Zagreb

ANTO IVANOVIĆ, putem punomoćnika Željke Brlečić - odvjetnika u Odvjetničkom društvu BRLEČIĆ & partneri j.t.d. iz Varaždina, Optujska 25/I, na temelju članka 62. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske, podnosi

USTAVNU TUŽBU

> PODNOŠITELJ USTAVNE TUŽBE

Ime i prezime: ANTO IVANOVIĆ
OIB: 39202089683
Državljanstvo: Hrvat
Prebivalište: Samobor, Ulica kardinala Franje Kuharića 1A

> PUNOMOĆNIK PODNOŠITELJA USTAVNE TUŽBE

IME: *Željka Brlečić, odvjetnik odvjetničkog društva
BRLEČIĆ & partneri j.t.d
sa sjedištem u Varaždinu, Optujska ulica broj 25/I*
BROJ TELEFONA: (+385) 42 332 670
BROJ TELEFAKSA: (+385) 42 332 680

> POJEDINAČNI AKT KOJI SE OSPORAVA, A PROTIV KOJEG SU ISCRPLJENA SVA SREDSTVA PRAVNE ZAŠTITE

Naziv akta, donositelj akta, broj/oznaka akta i datum donošenja: Presuda Visokog
trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-5388/17-3, od 30. svibnja 2019. godine

Postupak u kojem je donesen osporeni akt i predmet odlučivanja: Parnični postupak – radi
proglašenja ovrhe nedopuštenom

Datum primitka akta: 29. kolovoza 2019. godine

➤ DRUGI POJEDINAČNI AKTI DONESENI U ISTOM PREDMETU KOJI SE TAKOĐER OSPORAVAJU

- a) Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu, poslovni broj P-1556/13, od 24. siječnja 2014. godine

Podnositelj ustavne tužbe ističe kako je protiv Presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: PŽ-5388/17-3, od 30. svibnja 2019. godine istodobno s podnošenjem ove ustavne tužbe, podnio i izvanredni pravni lijek, tzv. izvanrednu reviziju temeljem odredaba čl. 382. st. 2. ZPP-a, slijedom čega predlaže da ustavni sud tužbu ne odbaci, već zastane s postupkom do konačne odluke Vrhovnog suda o reviziji.

➤ USTAVNO PRAVO KOJE SE SMATRA POVRIJEĐENIM

Osporenim pojedinačnim aktom povrijeđeno je ustavno pravo na pravično suđenje, zajamčeno u članku 29. stavku 1. Ustava RH - *Svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama, ili o sumnji ili optužbi zbog kaznjivog djela,* odnosno pravo na pošteno suđenje zajamčeno u članku 6. st. 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje Konvencija) - *Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ili u slučaju podizanja optužnice za kazneno djelo protiv njega svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično, javno i u razumnom roku ispita njegov slučaj.*

Također, osporenim pojedinačnim aktom povrijeđeno je ustavno pravo na pravo vlasništva, zajamčeno u članku 48. Ustava RH - *Jamči se pravo vlasništva.,* odnosno člankom 1. Protokola uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda - *Svaka fizička ili pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojega vlasništva. Nitko se ne smije lišiti svoga vlasništva, osim u javnom interesu, i to samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnoga prava. Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne umanjuju pravo države da primijeni zakone koje smatra potrebnima da bi uredila upotrebu vlasništva u skladu s općim interesom ili za osiguranje plaćanja poreza ili drugih doprinosa ili kazni.*

➤ ČINJENICE I RAZLOZI NA KOJIMA SE TEMELJI TVRDNJA O POVREDI USTAVNOG PRAVA

ČINJENICE

Predmetni parnični postupak vođen je radi proglašenja nedopuštenosti ovrhe na stanu i tri garažna mjesta u vanknjižnom vlasništvu tužitelja.

Prvostupanjskom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu, poslovni broj P-1556/13 od 24. siječnja 2014. godine djelomično je prihvaćen tužbeni zahtjev tužitelja te je ovrha u odnosu na nekretninu (stan), određena rješenjem o ovrsi Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-5826/11 od 16. studenog 2011. godine (pobliže opisana u izreci I. presude) proglašena nedopuštenom, dok je u odnosu na nekretnine - tri garažna mjesta u podrumu (pobliže opisana u izreci II. presude) odbijen tužbeni zahtjev. Ujedno, točkom III. izreke prvostupanjske presude odlučeno je kako svaka strana snosi svoje troškove.

Protiv prvostupanjske presude pravodobnu žalbu podnijeli su i tužitelj i prvotuženik, s time da je drugostupanjski sud utvrdio kako je tužiteljeva žalba nije osnovana, dok je usvojio žalbu prvotuženika, te preinačio prvostupanjsku presudu na način da je u cijelosti odbio tužbeni zahtjev tužitelja za proglašenje ovrhe nedopuštenom i u odnosu na stan i u odnosu na tri parkirna mjesta te ujedno naložio tužitelju plaćanje troškova parničnog postupka.

Valja napomenuti kako je prvostupanjski sud, a i drugostupanjski, pravilno utvrdio činjenično stanje, međutim pogrešno je primijenio materijalno pravo kada je odbio zahtjev tužitelja u cijelosti.

Tijekom postupka tako su utvrđene sljedeće činjenice:

- da je tužitelj s pravnim prednikom drugotuženika Oktal d.o.o., Samobor, 2. veljače 2007. sklopio Ugovor br. 10/II o kupoprodaji nekretnine kojim je **kupio stan** broj 14. na prvom katu višestambene zgrade, površine 101,04 m², upisan u poduložak br. 14., zk.ul. 6756, k.o. Samobor, a potom, 10. listopada 2008. i Ugovor br. 20/II o kupoprodaji nekretnine kojim je **kupio podrumsku garažna mjesta br. 1., br. 2. i br. 3.** u sklopu iste stambene zgrade, upisana u poduloške br. 19., 20. i 21., zk. ul. 6576 k.o. Samobor;
- da je tužitelj **u posjedu** predmetnog stana od 10. ožujka 2007., a garažnih mjesta od 10. listopada 2008.
- da je **kupoprodajnu cijenu** za garažna mjesta **platio u cijelosti** prilikom sklapanja samog ugovora, dok je cijenu za stan platio iz kredita radi osiguranja čijeg plaćanja je u zemljišnim knjigama na predmetnom stanu uknjiženo založno pravo pod poslovnim brojem Z-673/07 od 5. veljače 2007. na temelju Ugovora o kreditu broj 038-50-3886219 od 22. siječnja 2007., za iznos kunske protuvrijednosti u iznosu od 129.000,00 CHF uvećano za pripadajuće kamate i druge naknade, u korist Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb;
- da je prvotuženik, kao ovrhovoditelj, ishodio rješenje o ovrši Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj Ovr-5826/11 od 16. studenog 2011. protiv prednika drugotuženika kao ovršenika, koji je u zemljišnim knjigama bio upisan kao vlasnik predmetnih nekretnina u vrijeme podnošenja prijedloga za ovrhu, kao i zabilježbe ovrhe u zemljišnim knjigama (20. prosinca 2011.),
- da je tužitelj prijedlog za uknjižbu prava vlasništva, koji je na koncu odbijen, podnio 24. siječnja 2013.

MJERODAVNO PRAVO

Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine 91/1996, 68/1998, 137/1999, 22/2000, 73/2000, 114/2001, 79/2006, 141/2006, 146/2008, 38/2009, 153/2009, 90/2010, 143/2012, 152/2014)

Članak 122.

(1) Smatra se da zemljišna knjiga istinito i potpuno odražava činjenično i pravno stanje nekretnine, pa tko je u dobroj vjeri postupao s povjerenjem u zemljišne knjige, ne znajući da ono što je u njih upisano nije potpuno ili da je različito od izvanknjižnoga stanja, uživa glede toga stjecanja zaštite prema odredbama zakona.

(2) Stjecatelj je bio u dobroj vjeri ako u trenutku sklapanja posla, a ni u trenutku kad je zahtijevao upis, nije znao niti je s obzirom na okolnosti imao dovoljno razloga posumnjati u to da stvar pripada otuđivatelju.

(3) Nedostatak dobre vjere ne može se predbaciti nikome samo iz razloga što nije istraživao izvanknjižno stanje.

Članak 163.

(1) Posjednik ima pravo odbiti predaju stvari njezinom vlasniku ako ima pravo koje ovlašćuje na posjedovanje te stvari (pravo na posjed).

Članak 166.

(1) Onoga tko u postupku pred sudom ili drugim nadležnim tijelom dokaže pravni temelj i istinit način svoga stjecanja stvari smatrat će se vlasnikom te stvari (predmnjevani vlasnik) prema osobi koja stvar posjeduje bez pravnoga temelja ili na slabijem pravnom temelju.

(2) Predmnjevanom će vlasniku na njegov zahtjev predati posjed stvari posjednik koji nema pravni temelj posjedovanja ili je slabiji time što mu je posjed nepošten ili nezakonit, ili što ne može označiti svojega prednika ili može samo sumnjivoga, ili što je stekao posjed stvari besplatno a onaj koji zahtijeva posjed bio ga je stekao naplatno; no neće mu trebati predati posjed stvari posjednik koji ima jednako jak pravni temelj kao on.

(3) Predmnjeva vlasništva ne djeluje u korist osobe koja nije bila poštena posjednik stvari.

(4) Predmnjevani vlasnik treba, umjesto da dokazuje vlasništvo, dokazati činjenice na temelju kojih se predmnjeva njegovo vlasništvo i činjenice od kojih zavisi utemeljenost njegova zahtjeva prema posjedniku stvari iz stavka 1. i 2. ovoga članka; inače se na vlasničku tužbu predmnjevanoga vlasnika, na prigovore posjednika, kao i na pravni položaj koji ima poštena odnosno nepoštena posjednik kad je dužan predati stvar vlasniku, na odgovarajući način primjenjuje ono što i za pravu vlasničku tužbu, ako nije drugo određeno zakonom niti je u suprotnosti s pravnom naravi tužbe predmnjevanoga vlasnika.

Ovršni zakon (Narodne novine 57/1996, 29/1999, 42/2000, 173/2003, 194/2003, 151/2004, 88/2005, 121/2005, 67/2008, 139/2010, 154/2011, 70/2012)

Članak 55.

(1) Osoba koja tvrdi da u pogledu predmeta ovrhe ima takvo pravo koje sprječava ovrhu može podnijeti prigovor protiv ovrhe tražeći da se ovrha na tom predmetu proglasi nedopuštenom.

(2) Prigovor se može podnijeti do dovršetka ovršnoga postupka. Podnošenje prigovora ne sprječava provedbu ovrhe i ostvarenje ovrhovoditeljeve tražbine.

(3) Sud će prigovor dostaviti ovrhovoditelju i ovršeniku i pozvati ih da se u roku od osam dana očituju o prigovoru.

Članak 56.

(1) Ako se ovrhovoditelj u propisanom roku ne očituje o prigovoru ili ako se jedna stranka usprotivi prigovoru, sud će podnositelja prigovora rješenjem uputiti da protiv stranaka u roku od petnaest dana pokrene parnicu radi proglašenja da ovrha na predmetu ovrhe nije dopuštena, osim ako podnositelj ne dokaže opravdanost svoga prigovora pravomoćnom presudom ili drugom javnom ispravom, ili javno ovjerovljenom privatnom ispravom, odnosno ako činjenice na kojima se temelji prigovor treće osobe nisu općepoznate ili se mogu utvrditi primjenom pravila o zakonskim predmnjevama.

(2) Ako podnositelj prigovora dokaže njegovu opravdanost pravomoćnom presudom, javnom ili javno ovjerovljenom privatnom ispravom, odnosno ako su činjenice na kojima se temelji prigovor općepoznate ili se mogu utvrditi na temelju pravila o zakonskim predmnjevama, sud će o prigovoru odlučiti u ovršnom postupku.

(3) Podnositelj prigovora može parnicu pokrenuti i nakon proteka roka koji mu je sud odredio sve do dovršetka ovršnoga postupka, ali je u tom slučaju dužan snositi troškove prouzročene prekoračenjem toga roka.

(4) U parnici iz stavka 1. ovoga članka treća osoba može tražiti da se utvrdi postojanje njezina prava ako joj ga koja od stranaka osporava.

RAZLOZI ZBOG KOJIH PODNOSITELJ TUŽBE SMATRA DA JE DOŠLO DO POVREDE USTAVNIH PRAVA IZ ČLANKA 29. st. 1. Ustava RH na pravično suđenje

Prvostupanjski sud je u odnosu na tri podrumaska garažna mjesta ocijenio kako tužitelj nema pravo koje bi sprečavalo ovrhu, a što je protivno zakonu i ustaljenoj praksi drugostupanjskih sudova i VSRH, dok je u odnosu na nekretninu – stan utvrdio ako tužitelj ima pravo koje sprečava ovrhu iz razloga što prvotuženik nije postupao u dobroj vjeri jer je s obzirom na činjenicu upisanog založnog prava na stanu imao dovoljno razloga posumnjati da isti više ne pripada drugotuženiku, pa da zato tužitelj, na temelju

tako utvrđene nesavjesnosti prvotuženika i činjenice da ima valjani *titulus* stjecanja vlasništva, ima pravo u smislu odredbe čl. 55. Ovršnog zakona (u daljnjem tekstu: OZ) koje sprečava ovrhu na nekretnini.

S druge strane, drugostupanjski sud pak smatra da tužitelj ni na koji način, dakle ni u odnosu na garažna mjesta, a ni u odnosu na stan, nema pravo koje bi sprečavalo ovrhu na nekretnini iz razloga što prvotuženik na temelju odredbe čl. 122. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (u daljnjem tekstu: ZV) uživa zaštitu načela povjerenja u zemljišne knjige glede stečenog prava na namirenje iz stana te ima pravo tražiti provedbu ovrhe na predmetnoj nekretnini – garažna mjesta i stan.

Tužitelj smatra kako je pravno shvaćanje prvostupanjskog suda u odnosu na garažna mjesta, kao i pravno shvaćanje drugostupanjskog suda u odnosu na obje nekretnine (i stan i garažna mjesta) – da tužitelj nema pravo koje bi sprečavalo ovrhu – pogrešno i protivno ranije zauzetim shvaćanjima kako drugostupanjskih odluka Županijskih sudova, Vrhovnog suda RH kao i protivno shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda RH održanoj 22. veljače 2018. godine br. Su-IV-4/18-4.

Naime, VSRH na citiranoj sjednici zauzeo je sljedeće shvaćanje:

„Predmnijevani vlasnik može uspješno štititi svoje pravo na predmetu ovrhe kada u postupku dokaže da je ovrhovoditelj bio nesavjestan, nepošten odnosno da je zloupotrijebio svoje pravo.“

Navedeno stajalište potvrđuje brojna praksa sudova, tako primjerice VSRH Rev 1678/2017-2, VSRH Revt 267/2013-2, VSRH Rev 919/17-2, a očigledno je kako je pobijana odluka protivna ranije zauzetim shvaćanjima.

Drugostupanjski sud pogrešno zaključuje kako pravo tužitelja kao posjednika predmetnih nekretnina iz čl. 163. st. 1. ZV-a nije od utjecaja za pravilno razrješenje predmetnog spora radi proglašenja ovrhe nedopuštenom.

Odredbom čl. 166. st. 1. ZV-a propisano je da onaj tko u postupku pred sudom ili drugim nadležnim tijelom dokaže pravni temelj i istinit način stjecanja stvari smatrat će se vlasnikom te stvari (**predmnijevani vlasnik**) prema osobi koja stvar posjeduje bez pravnog temelja ili na slabijem pravnom temelju.

Odredbom st. 4. istog članka određeno je da predmnijevani vlasnik treba, **umjesto da dokazuje vlasništvo, dokazati činjenice na temelju kojih se predmnijeva njegovo vlasništvo.**

U parničnom postupku nedvojbeno je utvrđeno kako je tužitelj istinit, zakonit i pošten posjednik spornih nekretnina – ima valjani pravni temelj (ovjereni ugovori o kupoprodaji), platio je kupoprodajnu cijenu u cijelosti, cijelo vrijeme nalazi se u posjedu i izvršava svoju faktičnu vlast, upisao je zalog radi kupnje predmetnog stana, a sve navedeno izvršeno je nekoliko godina prije nego je uopće pokrenut ovršni postupak.

Donošenjem ovakve nezakonite drugostupanjske odluke, ovrhovoditelj je ovlašten provesti ovrhu radi namirenja novčane tražbine slijedom čega će tužitelj biti lišen svog prava na mirno uživanje vlasništva jer će nekretnina vrlo vjerojatno biti prodana na javnoj dražbi najboljem ponuditelju koji će u tom trenutku imati pravo upisati se kao vlasnik u zemljišnim knjigama i samim time tražiti iseljenje tužitelja i njegove obitelji, sve sukladno odredbama čl. 74. do čl. 126. OZ-a.

Stoga je pogrešan zaključak drugostupanjskog suda da činjenica što je tužitelj sklopio valjane kupoprodajne ugovore s drugotuženikom, što je isplatio u cijelosti ugovorenu kupoprodajnu cijenu i stupio u posjed predmetnih nekretnina koje su predmet ovrhe prije zabilježbe ovrhe nemaju značaj prava koje bi moglo spriječiti provođenje ovrhe u smislu čl. 55. i čl. 56. OZ-a.

U kontekstu prednje navedenog, radi razumijevanja cjelokupnog postupka nedopuštenosti ovrhe, valja sagledati i sam cilj provedbe ovršnog postupka odnosno konačni smisao ovrhe na nekretnini. Dakle, osim namirenja vjerovnika kao prvenstvenog cilja provedbe ovršnog postupka, konačni smisao ovrhe na nekretnini je taj da kupac nekretnine stupi u poziciju ovršenika kao vlasnika nekretnine, pa tako i da mu sukladno odredbi čl. 101. st. 4. OZ/08, nakon pravomoćnosti rješenja o dosudi nekretnine, nekretnina bude predana u posjed.

Međutim, sukladno odredbi čl. 163. st. 1. ZV-a posjednik ima pravo odbiti predaju stvari njezinom vlasniku ako ima pravo koje ovlašćuje na posjedovanje te stvari.

Dakle, tužitelj kao kupac nekretnina, koji je isplatio ugovorenu kupoprodajnu cijenu drugotuženiku u cijelosti, platio porez, kome je nekretnina predana u posjed upravo je posjednik koji ima pravo odbiti predaju stvari njenom vlasniku, dakle, ima pravo koje sprečava ovrhu, tim više što je dokazao da je prvotuženik kao ovrhovoditelj bio nesavjestan, nepošten odnosno da je zloupotrijebio svoje pravo prilikom podnošenja prijedloga za ovrhu, odnosno upisa zabilježbe ovrhe.

Prvostupanjski sud je u odnosu na nekretninu stan – pravilno utvrdio *kako je prvotuženik imao dovoljno razloga, a u uzimajući u obzir utvrđene okolnosti predmeta, posumnjati u to da navedena nekretnina za koju je predložio ovrhu ne pripada drugotuženiku, već tužitelju, a s obzirom na postojeći upis založnog prava u korist Raiffeisen bank Austria d.d. radi namirenja kredita danog tužitelju za kupnju prijepornog stana. Stoga sud nalazi da je prvotuženik mogao znati da je ono što je upisano glede vlasništva predmetne nekretnine različito od stvarnog stanja.*

Konačno, jednako tako, ništa manje nije bitan istaknuti prigovor tužitelja kako prvotuženik, odnosno ovrhovoditelj nema pravni interes za provođenje ovrhe na predmetnim nekretninama jer provedbom ovrhe ne bi namirio niti jednu kunu svoje tražbine prema drugotuženiku, budući da upisano pravo zaloga na stanu u korist Raiffeisen bank Austria d.d. za kredit kojim je plaćena kupoprodajna cijena, ima prvenstveni red namirenja ispred prava ovrhovoditelja na namirenje zabilježbom ovrhe.

Navedeno stajalište potvrđuje i pravna teorija navodeći „...*Interes osobe koja traži pravnu zaštitu (ovdje konkretno I. tužitelj kao ovrhovoditelj u postupku Ovr-1666/11) mora biti pravni i konkretan, a korist koju očekuje od angažiranja suda u njezinoj pravnoj stvari treba se ogledati u određenoj sferi njezinih prava. Budući da traženje pravne zaštite dovodi do kompleksnog angažiranja raznovrsnih društvenih faktora, pravo na to angažiranje opravdano je priznati samo onome čiji se pravni interes- korist koju od toga očekuje - može i sa stajališta objektivnog kriterija ocijeniti kao socijalno prihvatljiv i opravdan. Posebni interes onog koji traži pravnu zaštitu (ovdje I. tuženik u ovršnom postupku) treba biti socijalno jači od javnog interesa pravosuđa da se bez potrebe ne angažira u određenoj pravnoj stvari...*“ (Citat definicije načela pravnog interesa Triva i Dika, udžbenika Građanskog parničnog procesnog prava).

Stoga, prodaja predmetnih nekretnina, odnosno cjelokupan ovršni postupak protiv tužitelja kao ovršenika uopće nema svoj smisao, s obzirom na činjenicu da ovrhovoditelj neće naplatiti svoju tražbinu već će istu naplatiti eventualno Raiffeisen banka, kao založni vjerovnik koji ima prvenstveno pravo namirenja.

Prednje navedeno također valja uzeti u obzir prilikom ispitivanja (ne)savjesnosti pojedinih sudionika, konkretno u ovom slučaju ovrhovoditelja, ovdje prvotužitelja.

Sukladno ranije gore istaknutim zauzetim shvaćanjima sudova, kada je tužitelj istinit, zakonit i pošten posjednik sporne nekretnine, kada se sukladno odredbi čl. 166. ZV-a ima smatrati predmnijevanim vlasnikom, provođenjem ovrhe protiv osobe koja je samo formalni vlasnik sporne nekretnine zadire se u pravo na mirno uživanje dobara tužitelja kao treće osobe, pa stoga sukladno odredbi čl. 1. Protokola 1. uz Europsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine"- Međunarodni ugovori, broj 18/97, 6/99, 14/02, 13/03, 9/05, 1/06 i 2/10) ima pravo na zaštitu tog svog prava protiv ovrhovoditelja i protiv upisanih vlasnika sporne nekretnine.

Bez obzira što tužitelj nije upisan u zemljišnoj knjizi kao vlasnik spornih nekretnina, on kao predmnijevani vlasnik u smislu čl. 166. st. 1. ZV-a ima pravo u skladu s odredbama čl. 55. i čl. 56. OZ-a tražiti da se ovrha na spornim nekretninama proglasi nedopuštenom (tako i VSRH u Rev-919/17 od 24. svibnja 2017., Revt-267/13 od 14. lipnja 2016., te Rev-621/05. od 2. ožujka 2006.).

Zadaća je Ustavnog suda da ispita nije li sud u konkretnom slučaju vršio svoje procjene na očito nerazuman način ili je učinio neku drugu očitu pogrešku u prosudbi, pogrešno procijenio postojanje nekog važnog čimbenika ili pak propustio razmotriti sve relevantne čimbenike, odnosno propustio uzeti u obzir sve činjenične i pravne elemente koji su objektivno mjerodavni za donošenje odluke. Doista, Ustavni sud nije ovlašten ispitivati činjenice, međutim u konkretnom slučaju pogreške u prvostupanjskom i drugostupanjskom postupku su takvog opsega da su istima povrijeđena ljudska prava i temeljne slobode zaštićene Ustavom, prije svega pravo na vlasništvo.

➤ PRIJEDLOG PODNOSITELJA USTAVNE TUŽBE

Temeljem svega naprijed navedenoga, podnositelj ustavne tužbe predlaže da Ustavni sud Republike Hrvatske usvoji ovu tužbu i ukine:

- 1) Presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: PŽ-5388/17-3, od 30. svibnja 2019. godine
- 2) Presudu Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu, poslovni broj P-1556/13, od 24. siječnja 2014. godine, u točki II. i III. iste

i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

PRILOZI:

- posebna punomoć
- dvije preslike ustavne tužbe
- izvornik i jedna preslika osporenog akta - Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: PŽ-5388/17-3, od 30. svibnja 2019. godine
- dvije preslike ostalih akata koji se osporavaju:
Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu, poslovni broj P-1556/13, od 24. siječnja 2014. godine

➤ MJESTO I DATUM PODNOŠENJA USTAVNE TUŽBE:

Varaždin, 30. rujna 2019. godine

Podnositelj ustavne tužbe,
po ovlaštenom punomoćniku:

Odvjetničko društvo
BRLEČIĆ & partnersi j.t.d.
Zeljka Brlečić, odvjetnik
Optujska ulica 25/I, Varaždin